

EL MICALET GALACTIC

Fil que penja

Maria Dolors Pellicer

Dibuixos de Josep Ferrer

Abans de començar aquestes memòries, vull que quede ben clar que jo sóc una gata com qualsevol altra i que la idea de contar la meua vida no m'ha il·lusionat mai. Si ho faig ara és per satisfer el gust dels meus amos, que, d'ençà que vaig descobrir el cas del lladre de botifarres, no han parat de dir-me que les escriga, i ara que em veuen més vella, gairebé m'han obligat a fer-ho. Bé, en realitat no m'hi han obligat, perquè ells no m'obliguen així com així a res, però...

1
Hola!

Ho recorde molt clar, com si hagués passat ahir. Era una nit d'estiu d'aquelles caloroses perquè sí. Feia dies que ma mare m'havia abandonat, potser perquè no em trobava prou bonica, potser perquè no tenia llet per a alimentar-me, potser... La veritat és que mai no sabré per què m'abandonà. Jo era tan menuda, aleshores, que no vaig pensar de preguntar-li'n el motiu.

No sé quants dies vaig passar sense pegar mos!
M'acostava discretament a les persones i miolava

tan fluixet com sabia fer-ho, pensant que algú es compadiria de mi i m'adoptaria.

Però no hi havia mans! Es coneix que per aquella temporada tothom estava ben servit de gates.

Per fi arribà aquella nit xafogosa, com us deia abans. Jo no sabia on deixar caure els meus ossos. Morta de fam i de calor, m'arrossegava, més que no caminava, pels carrers del poble.

–Mira, un esquelet que camina –vaig sentir que algú deia referint-se a mi. Però jo, ni cas. Ara havia decidit que si algú volia res de mi, s'ho havia de guanyar. Així és que vaig continuar caminant tot procurant plantar la cua ben erta per mostrar una mica d'orgull.

–Jo voldria un gat –va dir la mateixa veu.

«Doncs, l'has errada –vaig pensar–, perquè sóc una gata». I vinga:

–Mix, mix, mix!

Jo fugia una miqueta i aquelles persones corrien darrere. Em vaig amagar davall d'un cotxe, però de seguida en vaig eixir: ara que algú s'ocupava de mi, tampoc no era qüestió de posar-li-ho tan difícil.

Vaig mirar de reüll i ja no vaig fugir més. Els meus futurs amos m'agradaven. Eren un home i

una dona joves, tenien cara de bones persones i feien molt bona oloreta.

«Menjar, no sé si me'n donaran molt –recorde que vaig pensar en aquell moment–, però de segur que em tindran ben neta i perfumada.»

El primer que em va agafar fou l'home. Em col·locà damunt el seu ventre. S'hi estava tan bé que em vaig posar a pastar amb les potes davanteres. Això els va fer tanta gràcia que m'he vist obligada a repetir-ho cada vegada que els vull tenir contents.

Arribàrem a casa. Era una casa gran, de poble, amb ximenera, corral, terrat i una bona teulada que es comunicava amb moltes altres. Això m'agradà. Tenia la diversió assegurada.

Mentre l'ama em preparava una mena de farinetes, em vaig dedicar a ensumar tots els racons de la casa i no hi vaig trobar cap rastre de gos, de criatura, ni de cap altre animal. Satisfeta, vaig pensar que havia anat a parar a un lloc ideal. Els meus amos i jo seríem bons amics.

2

Xe, quin nom!

Per fi, s'adonaren que jo era una gata!

De primer, tot era cridar-me «mix, cap ací, mix, cap allà». Jo n'estava ja ben farta, però com que no trobava les paraules per a explicar-los que no era un mix sinó una mixa, doncs no em quedava altre remei que seguir-los el corrent.

«Ja veuran algun dia amb quina tranquil·litat confonen el meu sexe» –pensava jo, resignada.

I, efectivament, fou Maria –la meua ama– qui va fer el gran descobriment. Estava pessigant-me,

fent-me pessigolles per tot el cos, quan de sobte va exclamar:

—Ah, cacaua! Açò és una gata!

Que, referint-se a mi, utilitzàs la paraula «açò» és una cosa que no li he perdonat mai, però en aquell moment em vaig trobar tan alleugerida per la descoberta que s'acabava de fer que no vaig poder resistir la temptació de posar-me a pegar bots.

Botava i com més botava se m'anaven estarufant tots els pèls del cos i a Maria, pobra, els ulls se li feren a quadres davant d'un numeret tan escandalós.

Quan Pep —el meu amo— va saber que no era un gat, sinó que era una gata, va decidir que ja havia arribat el moment de posar-me un nom. I com que ell és un poc destarifat, va començar a dir uns noms que només se li podien acudir a una persona així. Que si Safanòria, que si Bleda, que si Bajoca...

«Es veu que Pep creu que sóc un vegetal en comptes d'un animal», vaig pensar.

I ell, com si m'hagués llegit el pensament, va canviar de rumb, encara que no abandonà la gresca. Ara volia posar-me Encarnació, Maria dels Desemparats, Romualda i no sé quins noms

més que ja no vaig sentir perquè vaig decidir tapar-me les orelles.

Maria proposava noms més galàctics però que ni tan sols ella veia clars: Venus, Estrella Polar, Embatada de Migdia...

Era clar que l'especialitat dels meus amos no era posar nom a gates com jo. I, en aquestes estaven, quan van venir a veure'ns Paco i Remei, dos amics dels meus amos que vénen molt per casa. Aquella nit va ser una gran festa. Fins i tot Remei, que diu que té por dels gats (i de les gates, supose que també), m'agafà i provà d'acaronar-me amb suavitat.

Allà més tard, quan el sopar anava fent el seu efecte i al meu ventre entraren en lluita les coletes de Brusel·les amb la carabassa i els cigrons, s'apoderen de mi uns retorçons tan grans que mirava que m'ho feia allí mateix. Vaig provar d'escapolir-me discretament cap al corral, però en moure'm, tot es va solventar amb una silenciosa ventositat.

–Caram! Qui s'ha tirat un pet? –preguntà, directe, Pep.

–Paraula que jo no he sigut –es disculpà ràpidament Maria–. A més, no ha fet soroll... això és una bufa.

Com que els seus amics manifestaren que, a ells, tampoc no se'ls havia escapat cap aire, tots quatre dirigiren les seues mirades acusadores cap a mi.

S'hi va crear un silenci que arribà a angoixar-me i, fent la despistada, com si la cosa no anàs amb mi, em vaig retirar al meu joqueró.

—Ah, la traïdora! —vaig sentir que deia Pep clavant els ulls en mi—. Així és que, fent com qui no fa, t'amolles bones bufes?

—Doncs, ja està! —afegí molt aguda la Maria—. Li direm Bufa.

I vinga riure, «cla, cla, cla!».

A tots quatre els semblà molt adequat aquell nom i, vulgues que no, des d'aquell dia he de suportar resignadament que tots em diguen Bufa.

